

ščitito bajonetov in so zapirali ter pečatili naše ljudske univerze — prosvetne domove.

Ali prišla je nova zarja! Nastal je nov dan. In v žaru tega dne se je obhajala tudi proslava 25 letnice. Društvo je 16. maja vprizorilo »Grahičarje« kot slavnostno predstavo. Kakor vedno so se igralci postavili. Zvečer pa je zagorel na Gradšču kres in so švigale v zrak rakete, ki so oznanjale, da bo drugi dan slavnostni dan.

Na binkoštni ponedeljek se je po prihodu jutranjih vlakov razvil lep spreved z godbo na čelu proti društvenemu domu, odkoder se je nadaljeval ob tričetrt na 10 v farno cerkev k službi božji. Pridigo je imel nekdanji kaplan v Središču g. Rajner Erklavec. Sv. mašo za rajne člane in članice središke katoliške prosvete je pa daroval tukajšnji rojak, ki je od prvih početkov raste v društvu, g. Modrinjak France.

Opoldne je bil slavnostni obed v društvenem domu. Ni se še zgodilo, da bi bil v Središču na banketu v katoliškem društvenem domu g. okrajni načelnik. Bil je prisoten g. dr. Vidic, okrajni načelnik v Ptuju, in z njim mnogo cenjenih gostov. — Na slavnostnem zborovanju je govoril ustanovitelj društva g. Marko Krajnc. V jedrnatih besedah je nizal pred nas zgodovino društva, nerganje nasprotnikov, temne dni naše in še protest proti nastopu nekaterih nasprotnikov proti katoliški Cerkvi in katoliškim društvom. Za njim je proslavil v poljudnih in navdušenih besedah majniško deklaracijo in njeno 20 letnico g. Franjo Zebot, mariborski podžupan. Za njim je g. Ing. Neřima, zastopnik fantovske podzveze iz Maribora, podal nekaj misli o športnem delu današnje mladine.

In nato so zadoneli akordi one lepe »Dvignite Orlic«. Vse je pesem dvignila. Nepozabni nastopi Orlov in Orlic so stopili v duhu pred nas, ko smo gledali strumen nastop naših fantov in deklet, mladcev in mladenk ter naraščaja. Videli smo, da je v mladini še smisel za lepoto in da stori neodpustljiv greh oni, ki jim brani udeleževati se. Izmenadili so nas poleg domačih mariborski Maratonci in Ljutomerčani. Prišla sta na vrsto bradija in drog. Starji borci so zopet stopili pred nas. Borko Ivo, znan z izleta v Rim, nas je presenetil s svojo sigurnostjo. Tudi Krajnc in drugi niso zaostajali.

Tako je mladina nastopila in proslavila svojo 25 letnico in stopila v novo. Želimo le, da gre svojo začetno pot naprej, boljšim časom nasproti, preko vseh ovir, saj »k soncu, svetlobi« gre naša pot. Bog živi!

Prevalje. Proslava majske deklaracije. Da čim slovesnejše to za nas važno obletnico proslavimo, vabimo vse fante in može, da na predvečer, v soboto 29. maja, zažgo kresove, v nedeljo 30. maja pa bo v Prevaljah proslava na prostem. Pokažimo, da smo še zavedni kot smo bili pred 20 leti in vdani našemu voditelju, notranjemu ministru g. dr. Antonu Korošču!

Dravograd. Naše Prosvetno društvo že živi. Ustanovni občni zbor je pokazal, da je bilo potrebno. V prihodnjih dneh bomo izvedli podrobnejšo organizacijo. Fantje in dekleta in vsi, ki imate zmisel za prosvetno delo, prijavite svoj vstop v društvo krajevemu zaupniku. Da nas bo velika družina. Tudi knjižnica že posluje. Za prvo silo smo nabavili 300 knjig, ki so vsako nedeljo na razpolago v društveni sobi mežnarje, po prvi ali drugi maši. Vsi, ki radi berete, poslužite se naše knjižnice. Praznih rok smo začeli, knjige pa so drage. Treba jih bo plačati. Zato bomo prosili za malenkostno članarino.

Morda še kak dinar navrh primakneš za društveno knjižnico. Prosvetno društvo TI bo hvaležno. To nedeljo, 30. maja, priredi društvo svoj prvi javni sestanek v proslavo 20 letnice majniške deklaracije. Sestanek se vrši ob 11, po drugi sv. maši, v Narodnem domu (gostilna Kresnik). Vabimo vse, da se te proslave udeležite v obilnem številu.

Sv. Bolfenk v Slov. goricah. Na Telovo popoldne ob pol štirih predstavlja dramatični odsek Katoliškega prosvetnega društva lepo in zanimivo zgodovinsko dramo »Tlačanec« iz srednjeveških časov. Pridite domačini in okoličani na to svojevrstno prireditev, ki se bo v naših krajih na našem odru prvič predstavljala. Vsebinska je vzeta iz časov, ko so bili naši praedje še v resnici tlačani ali skoro sužnji krutih in ošabnih graščakov. Pridite, ne bo vam žal!

Kebej na Pohorju. Naš fantovski odsek hvalevredno napreduje v telovadbi in v igrah. Na Križevu 8. maja so naši fantje in dekleta priredili v ljudski šoli igro »Beneški trojčki«. Igrali so prav dobro. Dvorana je bila nabito polna. Med igro ni manjkalo ploskanja. Igralci so pokazali, da tudi naši pohorski fantje nekaj zmorejo, da se znajo dobro postaviti. Ljudstvo je bilo zelo zadovoljno in je izrazilo svojo željo za ponovitev

Odprta noč in dan so groba vrata.

Kamniški g. župnik Franc Božiček †

Kamnica pri Mariboru. Zadnji »Slov. gospodar« je oznanil prežalostno vest, da je zatisnil v Gospodu oči naš priljubljeni g. župnik Franc Božiček. Na zadnji poti smo spremljali Kamničani svojega blagega dušnega pastirja 20. maja. Zadnjega spremstva, kakor ga je imel blagopokojni g. župnik, Kamnica in Sv. Urban še nista doživela. Pogrebne slovesnosti so pričele ob 9. uri pred župniščem, kamor so prinesli domači gasilci krsto. Pogrebne obrede z ganljivim nagovorom je opravil prevzvišeni g. škof dr. Ivan Tomažič ob asistenci kanonikov in številnih duhovnih sobratov iz vseh delov škofije. Po pogrebnih molitvah je spregovoril rajnemu v slovo

če v osmih dneh kdo ne pride, bo šla in je ne bo več blizu. Tako sem prišel pač k vam, da mi svetujete, kaj bi počel v tej stiski.«

Po tej dolgi besedi si je moč globoko oddahnil in se je ozrl po mežnarju, po mežnarici in po Veroniki. Posebno dolgo mu je obstal pogled na Veroniki, ki se je rahlo stresla. Bila je v beli obleki, ki se ji je praznje podala. Vse na njeni vitki postavi je bilo prijazno belo, le na mladostnem licu ji je gorela nežna rdečica, glavo pa sta ovijali dve plavi kiti in se svetili ko zlata krona.

Mežnar, ki je med Gašparjevim govorenjem večkrat nevoljno zmajal z glavo, si je krepko odkašljal, Marjeta pa, njegova žena, ki je bila sicer tako zgovorna in vesela, je sklonila glavo skoraj čisto do kolen in je bila tiho kakor miš.

Nazadnje se je oglašil mežnar s svojim globokim glasom:

»Da, Gašpar, ko bi ti znali kaj svetovati!«

Zopet je nastala tišina.

Tedaj je zadonel sem od mizice Veronikin vedri, pogumni glas:

»Beseda bo stricu Gašparju menda malo kaj pomagala. Če sem ga prav razumela, pričakuje od nas pomoči.«

»Mladim se nič ne poda, če hočejo biti preveč modri,« jo je pogrjal mežnar.

»Aleš, naj deklica govori! Včasih so piščeta modrejša od petelina,« je vzkliknil Gašpar. »Torej

pomoč misliš, Veronika? Ali menda vendar ne misliš, da bi se spravil tujec Aleš z menoj v Dobrovlje in bi on šel moji bolni sestri streč?«

Marjeta je naglo vzdignila glavo in je rekla odločno:

»Name tudi ne moreš misliti, Gašpar. Stara sem in za postrežbo nisem, ker ne znam, ker nikoli še nisem stregla kakemu bolniku. Jesti pa tudi ne morem vsega — želodec mi ni zdrav in — in...«

»Brez skrbi bodi, Marjeta!« jo je prekinil Gašpar. »Nate še v sanjah nisem mislil. Ti moraš ostati pri Alešu. Kar je Bog združil, tega človek ne sme razdružiti. Tebe še vzal ne bi za postrežbo.«

Tedaj se je oglašila zopet Veronika:

»Potem ostanem le še jaz; ali jaz sem premlada, prejezična, preveč neizkušena za tako postrežbo.«

»Veronika, deklica, premlad človek nikoli ni, če je pameten in priden in korajžen kakor ti!« se je razveselil Gašpar. »Ti bi torej bila voljna, da prevzameš to hučo službo?«

»Zakaj pa ne? Seveda, če mi ujec dovoli.«

»Za božjo voljo, Veronika, kaj ti ne pride na misel?« je branila mežnarica. »Ti nisi za tako reč, si premalo trdna. Kaj pa naj midva starca počneva brez tebe? Otrok nimava, ti si najin otrok. Od skrbi bom zbolela, če greš tako daleč od naju. Na tujem ne boš imela človeka, ki bi se zate pobrigal, če ti bi bilo treba, in...«

valiče. »Streha« te edinstvene hiše tiči 3 m pod površino zemlje in stene so iz meter debelih železobetonskih plošč. Udobnosti v njej ne bo manjkalo. »Vila« ima štiri sobe z vsemi stranskimi prostori. Vsi prostori so svetli in zračni. Posebne naprave skrbe za nočno razsvetlavo, tako da lastnik lahko spremeni noč v dan. Z nekoliko kretnjami si mož v vsakem prostoru posebej lahko stvari posebno »podnebje«. Podzemna hiša ima celo »okna«. Sestoje iz zrcal in so podobna podmorjskim periskopom. Z obračanjem teh periskopov si lahko mož ogleduje ves prostrani vrt nad hišo, ne da bi mu bilo treba stopiti niti korak na plan.

(Dalje sledi.)

v imenu kamniškega učiteljstva in šolske mladine g. šolski upravitelj. Zelo ganljivo je bila žalostinka, katero je odpela pred cerkvijo šolska mladina. Nato so dvignili krsto gasilci in so jo poneli v nabito pino župno cerkev, kjer so bile mrtvaške molitve, slovesna sv. maša in v srca segajoč poslovilni govor ml. g. stolnega prošta dr. M. Vraberja. Krog pol dvanajstih je začel dolgi spreved, katerega je vodil s številno duhovščino g. stolni župnik M. Umek, pomikati ob turobnih zvokih mariborske gasilske godbe izpred farne cerkve skozi vso Kamnico in je zavil s ceste proti podružnici Sv. Urbana, kjer si je izvolil g. župnik svoj zadnji dom. Pot je bila res dolga, a se je niso ustrašili številni pogrebci iz domače župnije, iz sosednih far in posebno še številni pokojnikovi prijatelji iz Maribora in od drugod. Krsto so peljali na vozu, kateremu so tvorili častno stražo domači gasilci in je marljivo udarjala žalostne koračnice godba mariborske gasilske čete. Po eni uri se je povzpeli dolgi spreved do Sv. Urbana, kjer je že čakalo mnogo ljudstva s sosednih hribov, da skaže zadnjo čast

blagemu rajnemu. Ob odprtem grobu se je spominjal rajnega v kratko-jednatih in v srce segajočih besedah g. monsignor I. Vreže iz Maribora. Pri njegovem slovesu so se solzili vsi številni navzoči, ki so še slišali poslednjikrat iz ust priznanega govornika, kaj je bil rajni kamniški fari. Za monsignorom se je zahvalil rajnemu v odprti grob v imenu občine g. kamniški župan Lovrenčič, ki je poudarjal, kako poštovnovalno je g. župnik skozi leta vršil pri občini službo blagajnika. G. stolni župnik je blagoslovil grob ob vhođu v urbano cerkev, opravil je zadnje molitve, domači pevski zbor je odpel žalostinke, gasilska godba je zaigrala v slovo in pogrebne slovesnosti je zaključila predsednica kamniške Krščanske ženske zveze, ki se je svojemu dolgoletnemu voditelju lepo zahvalila za številne duhovne dobrote, katere je delil zvezi in vsej župniji. Nad vse slovesni pogreb je bil zaključen ob pol dveh popoldne in pogrebci so se razšli na vse strani z gorečo željo, naj sv. Urban čuva zadnji dom blagega rajnega do dneva vstajenja!

varno. Narednik Kolarič, Ferenc Anton, kakor tudi lovska paznika Lebar in Markovič zaslužijo za ta pogumen čin vse priznanje. Izplačala naj bi se jim primerna nagrada in se jim dalo javno priznanje v spodbudo tudi drugim, da bodo pomagali javnim organom pri njihovi težki službi ter pomagali zatreti razne zločinske družbe, ki v toliki meri v zadnjem času še ogrožajo človeška življenja in imetje.

Dobrna pri Celju. Dne 27. maja ob pol 4 popoldne bo na Dobrni pri Celju slovesna blagoslovitev novih zdraviliških objektov. Te slovesne blagoslovitve se udeležijo: ban dravske banovine g. dr. Marko Natlačen, okrajni načelnik g. Zobec in č. g. dekan Pavel Žagar iz Novcecerkve, kateri bo izvršil obrede blagoslova. Takoj po blagoslovitvi bo v zdraviliški dvorani pevski koncert s pestrim sporedom, ki ga priredi domače pevsko društvo »Venček«. Nastopijo: moški, mešani in damski zbor. Ob osmih zvečer bo pred zdraviliškim domom podoknica gostom, ki se bodo udeležili te slovesnosti. Pri podoknici bodo sodelovali: pevsko društvo »Venček«, moški zbor in gasilska četa z baklami. Da naše toplice lepo napredujejo in se modernizirajo, se gradijo nove moderne stavbe itd., vse to je zasluga sedanjega upravitelja g. dr. Franca Štern.

Prekopa pri Vranskem. Naš dopis v »Slov. gospodarju«, v katerem smo odgovorili znanemu dopisniku »Domovine« zaradi tiste pohujšljive igre »Razkrinkana morala«, ki jo je hotel on s svojo družbo spraviti na oder tukajšnjega gasilskega društva, je šel istemu tako zelo na živce, da je rabil cel mesec za pomirjenje. Šele po štirih tednih je prišel toliko do sapa, da je zopet napisal v svoj »slabžurnal« dolgo »klobaso« brez repa in glave. V dopisu hoče nekaj odgovoriti na naš dopis, toda pri tem se je strašno blamiral. »Mi mu to prav nič ne zamerimo«, da se poslužimo dopisnikovih lastnih besed. Marsikaj je seveda zavil po svoje in drugače povedal, kakor je res. Tudi tega »mu« prav nič ne zamerimo. Tako pravi, da je predsednik gasilske čete izjavil: »Igra naj se vprizori.« Toda tega dopisnik ne pove, da je predsednik rekel: »Igra se pod okriljem gasilske čete ne bo igrala. Če hočete, jo igrajte pod svojo firmo Društva kmečkih fantov in deklet. Gasilska četa bi se s to igro postavila v slabo luč.« Pri tem se je pa celo neki član Društva kmečkih fantov in deklet oglasil: »Kaj pa, naše društvo bi se smelo postaviti v slabo luč?« S tem je vendar dotični sam priznal, da je igra slaba in ne spada na oder kakega društva. Dopisnik se zatem zopet strašno zavzema za to čudovito »poučno igro«, v kateri nastopa v glavni vlogi — vlačuga. Ne vemo, ali je res tako naiven ali pa zloben, da smatra navadni nemoralni šund za poučno igro? Takega pouka naše ljudstvo ne potrebuje. Pomilujemo dopisnika in njegovo družbo, ki nima toliko lepote čuta, kakor ga ima navaden preprost kmet, ki dobro zna ločiti lepo od grdega. Iz njegovega dopisa se res jasno vidi, da on nima smisla za poučne igre, ki bi ljudstvo in mladino vzgajale. S tem zaključujemo polemiko s prekopskim dopisnikom »Domovine«, kajti znan je že stari pregovor, da se proti neumnosti še bogovi zaman bojujejo. — **Dostavek uredništva.** Naprošeni izjavljamo, da nam zadnjega dopisa iz Prekopa ni poslal g. Ocvirk Jurij, predsednik gasilske čete. Seveda tudi ne tega najnovejšega.

Griže. Lepo se je izvršila na blinško nedeljo popoldne blagoslovitev zastave dekliške Marijine družbe. Na slovesnost so prihiteli s svojimi zastavami Marijine družbe iz št. Pavla, iz Galicije in iz Petrovc. Za krepostno življenje po zgledu Marijinem sta navduševala zbrane mladence g. Merkač, kaplan iz Žalca, in g. p. Ladislav iz Celja, prvi zunaj cerkve ob prihodu Ma-

Prevalje. Prošnja poštnemu ravnateljstvu. Ze mesec dni imamo samo dva pismonoša, kar pa za našo občino ne zadostuje. Posebno je s tem prizadet kraj Leše, ki sploh ne dobiva pošte po poštnih uslužbencih, ampak jo odnese tisti, kdor pač prvi pride iz Leš v Prevalje. S tem pa je tudi dana možnost, da se kaj izgubi, posebno pa časopisi. Prosimo poštno ravnateljstvo, da našim željam ugodí in prepreči neredno dostavljanje pošte!

Podova. Prostovoljna gasilska četa Podova priredi v nedeljo 6. junija veliko dobrodelno tombolo v Podovi.

Vurberg. Dne 7. maja je bila pri nas otvorjena telefonska centrala in brzozjavna postaja s telefonskim obratom. Za to potreben denar so dali poštovni gosposdje, za progo potrebne droge je pa daroval grof Jož. Herberstein. Če so gosposdje zbirali za telefon in je oblast to za potrebno spoznala, je vendar poštni urad še bolj potreben. Vkljub temu pa so v zadnjih letih hoteli nekateri poštni urad premestiti v sosednjo župnijo, a niso uspeli. Ze približno štirideset let imamo poštni urad in zdaj naj bi ga izgubili na ljubo par osebam? Zakaj pa takrat niste ustanovili poštnega urada in bi ga še sedaj imeli? Zakaj nam zdaj vzbujate nevoljo? Za naprej ga bomo še bolj čuvali in to temboj, ko smo dobili s telefonom zvezo v svet. Vsakemu svojo! Sosedom želimo vsestranski napredek, svoje ustanove pa želimo obdržati sami.

Sv. Trije Kralji v Slov. goricah. V tukajšnji romarski cerkvi se vrši v dnevih 3., 4. in 5. junija slovesna tridnevica v čast božjemu Srcu Jezusovemu, ki jo bosta vodila dva č. pp. cistercijana iz Stične. V nedeljo 6. junija pridejo k slovesni pozni službi ob 10, ki jo bo imel ml. g. stolni prošt dr. M. Vraber, procesije iz vseh župnij lenarške dekanije in še iz drugih župnij. Poveval bo številni moški zbor. Po službi božji bo slavnostno zborovanje na prostoru pri cerkvi. Govorita urednik Terseglav iz Ljubljane in okrajni sodnik dr. Lavrenčič iz Maribora. Ob pol treh popoldne bo pravna pridiga, nato še pravna procesija sv. Rešnjega Telesa s kipom božjega Srca, slovesne večernice in posvetitev božjemu Srcu Jezusovemu. — Častilci, častilke presv. Srca, v nedeljo 6. junija vsi k Sv. Trem Kraljem, da bo proslava res veličastna, vredna kraljevega božjega Srca Jezusovega!

Križevci pri Ljutomeru. Ciganska roparska tolpa prijeta. Znano je, da so v zadnji dobi cigani izvršili po štajerskem, Prekmurju in Medjimurju celo vrsto drznih vlomov in tatvin, zlasti v bolj založene podeželske trgovine. Dolgo se ni moglo priti na sled tem roparjem, dokler ni končno pred kratkim orožniška postaja v Križevcih pri Ljutomeru ob nevarnosti za življenje izsledila, prišla in oddala sodišču najdrznejše člane tolpe. Sodišču je bil predan cigan Baranja Jožef s ciganskim imenom »Dilno« in »Komisar« iz Borejc v Prekmurju, šarkezi Jožef s ciganskim imenom »Ko« in Baranja Joško s ciganskim imenom »Lako«. Zadnja dva sta iz savske banovine. Vsi trije so še mladi in stari komaj 20 let. Prva dva člana te tolpe sta bila zaprta že v Zlataru, pa sta lani decembra prekopala zid ječe in pobegnila ter v družbi z drugimi cigani nadaljevala svoje roparsko delo. Baranja Jožef je imel vedno in tudi ob aretaciji s seboj skrajšano vojaško puško, napolnjeno s šestimi naboji. Prijete člane ciganske roparske družbe je zasledovalo večje število sodišč in orožniških postaj dravske in savske banovine zaradi 26 večjih vlomov in tatvin. Koliko lopovstev te družbe pa bo prišlo na dan še v teku preiskave, ne vemo. Da so te človeškemu življenju in imetju nevarne zločince prijeli, gre največ zaslugi orožniškemu naredniku Kolarič Ivanu s postaje Križevci pri Ljutomeru, in Ferenc Antonu iz Veržeja. Ferenc je iz lastnega nagiba prijel tri članke in desetletnega ciganca, ki so beračili v Veržeju ter jih odvedel v Križevce. Tam je ciganeček povedal, da je prišlo čez Muro še več ciganov, ki so se skrili v gozdu pri Veržeju. Ferenc jih je šel takoj poiskati in ko jih je zasledil, je šel takoj obvestiti orožništvo kljub skrajno slabemu vremenu in neglede na to, da je zamudil z iskanjem in obveščanjem ves dan. Razen orožnikov sta bila obveščena takoj tudi lovska paznika Lebar Alojz in Markovič Franc. Vsi so skupno z narednikom Kolaričem v gozdu obkolili cigane, ki so sicer streljali, pa hrabri moške so jih obvladali in poskrbeli, da so prišli na

Pri lenivosti črevesja,
črevesnem katarju, obolenju danke, odstrani naravno
FRANZ-JOSEFOVA
grenčica zapeko dolnjih organov dobro in naglo.
Mnogoletne izkušnje uče, da uporaba
FRANZ-JOSEFOVE
vođe odlično regulira funkcije drevesja.
Ogl. reg. S br. 15485/35.